

клонъ и жадно впи очи къмъ мравката, която кротко пълпеше по бѣлата плоча.

— Иди, чедо, въ колибата, донеси ми кратунката да си наквася устнитѣ, че много ме напече слънцето.

Момичето се затече. Додето се върне, гаргата се спустна отъ клоната на плочата, клъвна мравката, озърна се и отлетѣ.

Като подаде кратунката, синеекото момиче се загледа къмъ плочата и трепна: мравката я нѣма. Безъ да продума, то се наведе, гледа дълго по тревата и най-сетне обърна плочата. Никжде я нѣмаше. Съ пълно отъ жалби сърдце то се зашура да я търси по поляната, но не я намѣри. А когато притъмнѣ и

старецътъ се прибра въ колибата, синеекото дете тръгна подъ тъмнитѣ джбове въ гората и зе да вика:

— Мравке, обади ми се, мравчице! Кжде си?

Бѣше страшно въ гората. Бухалъ бухаше нѣкжде, свѣтулка мъждукаше подъ листата, а мравката не се обаждаше.

Тогавя отъ очитѣ на момичето се търкулнаха две сълзи, потекоха по бузитѣ му и паднаха на земята. Цѣла нощъ ходи девойчето изъ гората, цѣла нощъ капаха сълзи отъ очитѣ му и на сутринята, когато слънцето оживѣ, минаха овчари и набраха невиджано до тогава цвѣте — момини сълзи.

А. Каралийчевъ

ПОТОЧЕТО

— Ахъ, каква е горещина, ще изсъхнемъ! . . . Пъкъ и наблизу нѣма вода. Чакъ на рѣката ходя да пия, — оплакваше се чучулигата на пшеницата.

— Наистина! Гледай и цвѣтията ми клюмнали.

— Ако всрѣдъ полето течеше поточе, друго щѣше да е! Много ми е додѣяло нашето поле. До година нѣма да свия гнѣздото си тука.

— Не думай така, чучулиго, — рече макътъ. — И безъ туй

други птици не идватъ при насъ. Ако ти ни оставишъ, нѣма пѣсень да се чуе.

И синчецътъ се обади:

— Да имахме поточе, и птици щѣха да ни пѣятъ, и деца щѣха да играятъ по полето . . . а сега никой не идва.

— И мене ми е омръзнало, ама нѣма какво да се прави, — продума тревата.

— Я да повикаме едно поточе отъ планината, — рече чучулигата.